

Prof. univ. dr. doc. ION IONAȘCU
1902—1979

Aproape o jumătate de veac istoriografia românească a fost slujită cu un devotament exemplar de către istoricul Ion Ionașcu, personalitate de frunte a activității didactice și științifice contemporane. Opera sa, consacrată cu predilecție evului de mijloc, cuprinde o largă varietate de teme în care își găsesc reflectarea aspecte majore ale vieții economice, sociale, politice a Țării Românești precum și analiza profundă a evoluției unor instituții, a creației câtorva mari cărturari în fruntea cărora stăruie: Stoica Ludescu, Constantin Cantacuzino Stolnicul, Radu Popescu, Cronicarul Dumitrache, Nicolae Iorga ș.a. Rămân posterității ca lucrări de referință corpusurile de documente de care, s-a ocupat cu pasionantă dăruire, singur sau în fruntea unor colective de specialiști, monografia Universității București, cercetările consacrate dezvoltării învățământului, istoriei monumentelor feudale risipite mai ales în județele Olt, Buzău, Vâlcea, în Vrancea, pământ de care era legat prin însăși originea sa.

S-a născut la 21 martie 1902 la Tulnici jud. Vrancea în casa învățătorului Nicolae Ionașcu. Și-a făcut studiile liceale la Focșani și apoi cele universitare la București. Din 1924 de când descinde în Capitală ca student, marele oraș de pe Dâmbovița îl atrage prin istoria milenară petrecută aici, prin monumentele și largile posibilități de afirmare oferite de instituții naționale specializate, fonduri de arhive și cărți pe care tânărul om de știință le parcurge cu hărnicie. În 1931 vede lumina tiparului articolul intitulat *Școala de la Colțea în veacul al XVIII-lea* unul din primele studii dedicate de către autor în exclusivitate realităților bucureștene. De la acea dată și pînă în ultimele clipe ale ființei sale istoricul Ion Ionașcu va rămîne cercetător de frunte al istoriei Bucureștilor, opera sa, în acest domeniu, aducînd contribuții de o valoare incontestabilă. S-a aplecat cu profunzimea-i recunoscută asupra monumentelor existente sau dispărute, cartografiei și demografiei orașului, marilor dregători de la București ș.a. În condiții grele făcînd mari sacrificii bănești publică în 1941 volumul *Documente bucureștene privitoare la proprietățile mănăstirii Colțea*, una din primele culegeri de izvoare documentare privind Capitala.

Noile probleme ce se puneau științei românești după 1944 s-au înrîurit și asupra acelor ce studiau trecutul și prezentul celui mai mare oraș al patriei.

În 1953 își începe activitatea Șantierul arheologic București condus de un colectiv de recunoscuți specialiști în diferite domenii. Sarcina de respo-

sabil al acestui șantier ce prelua și dezvolta la un nivel superior tot ceea ce înscrisesse arheologia bucureșteană a revenit prof. univ. Ion Ionașcu, temeinic cunoscător al istoriei medievale românești și locale. În colaborare cu arheologii Gh. Astancăi, Gh. Cantacuzino, Margareta Tudor-Constantiniu, Sebastian Morintz, D. V. Rosetti, Vlad Zirra, cu numismații O. Iliescu și B. Mitrea, cu arhitectul H. Teodoru, a stabilit planul amplelor cercetări întreprinse îndeosebi în centrul orașului dar și la Ciurel, Crîngași, Fundenii Doamnei, Dudești etc. Rezultatele obținute au constituit contribuții deosebite pentru istoria Bucureștilor și în deosebi pentru evul mediu bucureștean. Prof. Ion Ionașcu alături de V. Zirra a condus amplele săpături de la Radu-Vodă iar studiul său privind *Un plan inedit al Curții Vechi în 1799* tipărit în R I R 13, fasc. 1, 1943, a stat la baza investigațiilor de la palatul voievodal, aflat în centrul Bucureștilor, încă din prima campanie. Astfel, în 1954 au văzut lumina tiparului vastele rapoarte grupate în volumul *București. Rezultatele săpăturilor arheologice și ale cercetărilor istorice din anul 1953*. În 1959, tot sub redacția prof. univ. Ion Ionașcu, este publicat elegantul volum *Bucureștii de odinioară în lumina săpăturilor arheologice*. Rapoarte de mai mică întindere au fost înserate în volumele *Materiale și Cercetări Arheologice* editate de Academie. Contribuția istoricului Ion Ionașcu a constat în primul rând în analiza izvoarelor scrise și în formularea tezelor privind construirea cetății București de către Vlad Țepeș, evoluția marelui ansamblu arhitectonic Sf. Troiță — Radu Vodă în sec. XVI—XVIII ș.a. Multe din concluziile sale, temeinic argumentate, au fost sintetizate în lucrarea *București. Pagini de istorie* scrisă în colaborare cu Aron Petric și Ion Caraion, capitolele rezervate istoriei vechi și feudale fiind redactate de prof. Ion Ionașcu.

Prin funcția sa de director al Muzeului de istorie a orașului București în perioada 1956—1959 valorosul om de știință și-a adus o remarcabilă contribuție la dezvoltarea acestei instituții. Erudit profesor universitar, arhivist de prestigiu, muzeograf, istoric cu înăscută vocație, prof. univ. dr. doc. Ion Ionașcu își leagă numele, cu aceeași cinstită dăruire, și de cercetarea arheologică a Bucureștilor ale cărei rezultate se cuprind în mod strălucit în sfera largă a istoriei patriei.

Prof. univ. dr. doc. C. S. NICOLĂESCU PLOPȘOR
1900—1968

Studiile liceale le absolvă la Craiova unde, la disciplina istorie, îl are profesor pe Șt. Ciuceanu, care-i insuflă interesul pentru istorie și arheologie.

Venit în București pentru a urma studiile universitare, în anii de elan patriotic, cultural și științific de după crearea statului național unitar român, fostului elev pasionat de trecutul Olteniei și al strămoșilor, terasele și văile Bucureștilor cu pereții surpați în care se vedeau vârstele istoriei, îi oferă firii sale, mereu în căutare de nou, câmp larg de desfășurare.